

TESTIMONY ID: 246

AGE: 45

AGE RANGE: 41-45

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Donetsk region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-08

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

I am from [CITY1], Donetsk region. I have 3 children, all boys. The eldest son is already an adult, lives separately. With me only schoolchildren, 7 and 13 years old.

Until February 24, I had a well-established, built by me, beloved life, work, plans to travel around Europe and, most importantly, there was such an opportunity. I had my own small business, which allowed me not to think about the prices of food, housing, clothes.. Last year turned out to be difficult - betrayal of a loved one, divorce, division of property. I thought it couldn't get worse. But I survived, came to my senses, everything seemed to get better! Even thoughts began to slip through, but life is good!! I worked 6 days a week, but the work was a pleasure, the children studied, went to sports. I dreamed of going on a long vacation to live near the sea without worrying about anything - be afraid of your desires! It's about me.

I left with the children. I had to make the hardest choice of my life. Leave my mother and grandmother, because they would not have endured the long road.

And they could not be moved from their place - we have lived here all our lives, houses and walls help, we have outlived ours already, and you save the children, they have everything ahead.

Now I am in Bulgaria, in a hotel near the sea, but this is not at all what I wanted .. My soul hurts. The eldest son with his wife, mother and old grandmother remained in Ukraine. They also left [CITY2], not immediately, only recently managed to persuade them (it's difficult for them to move around, the grandmother is recumbent, they thought that they would sit at home, but the front is getting closer, the city is empty, there is no gas, water, light, they can't cope on their own), well, at least now you sleep more or less calmly, you don't worry about what can happen to them - although, of course, it's far from complete safety!

On February 23, we had a bachelorette party with the girls - on the topic of how the situation is heating up around, everyone says that Russia can attack Ukraine - we sat, discussed, decided that this could not be, we are all practically relatives !!! We parted in high spirits. And the next morning, we woke up to the explosions of bombs.

Shock, fear, uncertainty about tomorrow, the future of oneself and children, misunderstanding of the future life, earnings, socialization, loss of relatives and friends, inability to plan the future, have fun, relax, enjoy anything, loneliness, longing, tears of impotence. hatred for those who destroyed my well-built, hard-won, happy life, business. And also fear for the house, where everything is selected, built with love - the inability to return, longing (and the constant question in my head - why, for what ??? pretend that everything is in order, but nothing is in order, life is destroyed, broken on the morning of February 24 to before and after .. and there is no end to it. You look for strength in yourself, and you seem to find it, you must find it, you not alone, you have small sons! You can't give up, you can't get depressed, DO NOT! And so you want to lean on someone, relieve yourself of responsibility, and you understand that there is no one! The leaning hand falls into the void. And you again, and again, and again you force yourself, you persuade, shout and scold at yourself - pull yourself together!!! that everything will be fine, everything depends only on you! little depends. And all life attitudes, landmarks do not work, you need to look for new ones. It was easy in my youth, when all roads are open, and now even finding a job is a problem - employers do not need you - age over 40, 2 children in their arms, another country, not knowing the language, a psychological block that is forced to ask, humiliate, agree to unprestigious, the dirtiest and low-paid job, when 3 months ago I did not depend on anyone, I was confident in myself. And you get angry, scold the children, then you will regret it, you apologize, because you understand that you are an adult, you !!! And all around again
God bless all of you! Strength! Give hope! And better, give mind to those people who arrange wars! After all, they are really crazy! They snickered from the abundance of money and material goods and imagined themselves to be gods, deciding who to live, who not, taking our lands, lives, dreams according to their sick whim!
Thanks to those who stood up! You are cool! Hope everything works out for you!
Glory to Ukraine!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 246

ВІК: 45

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 41-45

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Донецька область

ОКУПОВАНИСТЬ ТЕРИТОРІЙ:

Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-08

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Я родом із [МІСТО1], Донецької області. Маю 3 дітей, усі хлопчики. Старший син уже дорослий, мешкає окремо. Зі мною лише школярі, 7 та 13 років.

До 24 лютого у мене було налагоджене, вибудоване мною, улюблене життя, робота, плани подорожувати Європою і, головне, була така можливість. У мене свій невеликий бізнес був, який дозволяв не замислюватися про ціни на продукти, житло, одяг. Думала - гірше вже не буває((Але я вистояла, прийшла до тями, все начебто налагодилося! Навіть почали проскакувати думки - а життя гарне!! Працювала 6 днів на тиждень, але робота була в задоволення, діти вчилися, займалися спортом. Мріяла піти у довгу відпустку, щоб пожити біля моря ні про що не, бійся своїх бажань! Це про мене))

Я поїхала із дітьми. Довелося зробити найважчий вибір у моєму житті.

Залишити маму з бабусею, бо вони дорогу далеку не перенесли б.

Та й з місця їх було не зрушити - ми тут все життя прожили, будинки та стіни допомагають, ми своє віджили вже, а ти рятуй дітей, у них усі попереду.

Зараз я в Болгарії, в готелі біля моря, але це зовсім не те, що хотілося. Душа болить. В Україні залишився старший син із дружиною, мама та старенька бабуся. Вони теж виїхали з [МІСТО2], не відразу, тільки недавно вдалося вмовити (ім складно пересуватися, бабуся лежача, думали, що відсидяться вдома, але фронт все ближче, місто порожнє, немає газу, води, світла-самі вони не впорайтись), ну хоч тепер спиш більш-менш спокійно, не переживаєш, що з ними може статися-хоча-до повної безпеки, звичайно, далеко!

23 лютого влаштували з дівчатами дівич-вечір на тему якось навколо накаляється обстановка, всі кажуть, що Росія може напасти на Україну - посиділи, обговорили, вирішили, що бути такого не може, ми ж усі практично родичі!!! Розійшлися в піднесеному настрої. А ранком наступного дня прокинулися під вибухи бомб.

Шок, страх, невпевненість у завтрашньому дні, майбутньому своєму та дітей, нерозуміння подальшого життя, заробітку, соціалізації, втрата близьких і друзів, неможливість планувати майбутнє, веселитися, розслабитися, отримувати задоволення від чогось, самотність, туга, сльози безсилля .. ненависть до тих, хто зруйнував моє таке збудоване, вистражане, щасливе життя, бізнес. А ще боязнь за будинок, де все підібрано, побудовано з любов'ю - неможливість повернутися, туга (і постійне питання в голові - навіщо, за що??? вигляд ,що все в порядку, а нічого не в порядку, життя зруйноване, розламалося вранці 24 лютого на до і після. одна - у тебе сини маленькі! Не можна опускати руки, не можна впадати в депресію, НЕ МОЖНА! І так хочеться на когось спертися, зняти з

себе відповідальність — і розумієш, що немає нікого! знову, і знову примушуєш себе, вмовляєш, кричиш і лаєш на себе-зберись!!! , що все буде добре, все залежить тільки від тебе! тебе взагалі мало, що залежить ((і всі життєві установки, орієнтири не працюють, потрібно шукати нові). Це було легко в молодості, коли всі дороги відкриті, а зараз навіть роботу знайти проблема — ти не потрібна роботодавцям-вік за 40, 2 дітей на руках, інша країна, незнання мови, психологічний блок, що змушена просити, принижуватись, погоджуватися на непрестижну, брудну і низькооплачувану роботу, коли ще 3 місяці тому ні від кого не залежав, був впевнений у собі (І ти сердишся, лаєш дітей, потім пошкодуєш, вибачаєшся-адже розумієш, що ти доросла, ти!!! І знову все по колу (Дай Бог на всьому терпінні! Сил! Дай надію! А краще — дай розуму тим людям, які влаштовують війни! Адже вони реально божевільні! Зажерлися від великої кількості грошей і матеріальних благ і уявили себе богами, вирішальними — кому жити, кому ні, забирають по своїй хворій забаганки наші землі, життя, мрії!

Дякую тим, хто став на захист! Ви круті! Сподіваюся, все у вас вийде! Слава Україні!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.